

Frågor och svar

Välkomna, Gud välsigne er alla, mina käraste vänner. Välsignad är denna stund. Jag svarar gärna på era frågor efter bästa förmåga.

FRÅGA: I ditt svar på min fråga efter det förra föredraget, om den rätta vägen mot den kärlek som vi alla önskar oss, beskrev du arbetsprocessen som bestod av att inse, observera och slutligen överge det felaktiga sättet för att bereda vägen för det riktiga sättet. Du avslutade med meningen: "Du befinner då dig på den uppåtgående vägen." Jag skulle nu vilja be dig beskriva denna uppåtgående väg, det riktiga sättet, den sunda inställningen som borde följa arbetet med att släppa taget om det tvångsmässiga, felaktiga sättet.

SVAR: Det första steget är, som jag sa, att ständigt identifiera känslorna som utgör substitut för önskan om att ta emot kärlek. Dessa känslor försvinner inte i samma stund som du först upptäcker dem. En del av den uppåtgående vägen består därför i att observera dem så som de lever inom dig och sedan hantera dem genom att analysera deras innebörd. Vi diskuterade också den inre, subtila och mycket försåtliga strömmen med vilken du försöker tvinga andra att älska dig – mestadels genom att göra intryck på dem och genom att bevisa dig själv på ett eller annat sätt. När du väl blir fullt medveten om dem, kommer du att kunna översätta sådana känslor till ett koncist språk.

Du kommer då att se hur vidsträckt deras innebörd är. Du kommer exempelvis att inse att på grund av denna tvingande ströms själva förekomst, kan du inte undgå att vara subjektiv. Du svarar gynnsamt på dem som håller med dig, som uppskattar, beundrar eller älskar dig. Hos dem som du är tillfreds med, ser du det goda i ett oproportionerligt starkare ljus än deras tillkortakommanden. Du kan vara medveten om deras brister, men känslomässigt minimerar du dem. När någon å andra sidan gör dig otillfreds, besviken eller sårar dig – eller du tror så – utvecklar du harm och förakt mot den personen. Det du ser kan vara korrekt. Det blir likväl oproportionerligt när du överbetonar det goda eller det dåliga, beroende på personens reaktion på dig. Detta är en förvrängning. I början är du inte medveten om att du förvränger. Du är ännu mindre medveten om varför. Allteftersom du blir medveten om dessa känslor och deras djupare innebörd, försvagar du deras inverkan. På detta sätt fortsätter du att röra dig uppåt mot lösningen av problemet. Du kommer i allt högre grad att inse hur subjektiva dina känslor är, oavsett hur stolt du kanske är över din objektivitet i andra och yttre områden av ditt liv.

Tiden måste komma när du inte bara känner igen dessa reaktioner, utan också ser hur de blockerar dig från att ta emot det du trängtar efter. Genom att inse din dolda subjektivitet, närmar du dig automatiskt en objektivitet – och därigenom sanning och verklighet. Du kanske ännu inte kan känna annorlunda, men de kvarstående felaktiga reaktionerna kommer redan att ha en annan effekt på dig – och på andra, för du har nu blivit din egen observatör. Med fortsatt övning kommer du att fullt ut förstå att när du är subjektiv så inser du inte kärlekens innebörd. Du respekterar inte den andra personen för hans eller hennes egen skull. Åh, du känner till alla rätta svar och teorier, du känner till alla sanningsläror. Du kan till och med vara övertygad om att du följer dessa universella sanningar – och kan mycket väl göra det. Men det är nödvändigt att börja söka i områden djupt dolda i det inre som du ännu inte har nått.

Låt oss på djupet undersöka betydelsen av den inre universella process som jag just har beskrivit. Du längtar efter att vara älskad, samtidigt som du är oförmögen att ge kärlek – säkerligen inte i den utsträckning som du själv önskar den. Din kärlek fungerar bara om människor gör rätt enligt din uppfattning, i bästa fall. Detta innebär att du begär att andra ska ge dig något som du i ditt inre inte är villig att ge dem. Du begär en ovillkorlig kärlek. Du förväntar dig att bli så väl förstådd, att människor älskar dig trots dina tillkortakommanden och olika svagheter. Du inser inte att du med just dessa svagheter oavsiktligt sårar och gör dem besvikna lika ofta som andra oavsiktligt sårar och gör dig besviken på grund av sina svagheter. Du vill bli förstådd och älskad trots dina brister, men du är inte villig att göra samma sak när andra människors svagheter påverkar dig negativt. Denna begäran – även om den är outtalad och omedveten – är orättvis; den innebär högmod, för du kräver en extra speciell position för dig själv som du inte är villig att bevilja andra. Den här inställningen är mycket subjektiv och orealistisk och påverkar andra starkare än ni alls kan inse. Det är lätt att se att effekten av en sådan inställning inte kommer att vara till din fördel.

Det är alltså nödvändigt att du lär dig att älska, för bara då kommer din inställning att påverka andra på ett sätt som kommer att resultera i att de älskar dig.

Det första steget i att lära sig hur man älskar består av att avlägsna den personliga subjektiviteten. Kärlek är objektivitet, bland många andra saker. Subjektiviteten är självcentrerad, och kärlek och självcentrering kan inte existera sida vid sida. Detta är en viktig aspekt av kärleken. Ni vet alla att kärlek inte kan framtvängas, utan kärlek växer organiskt allteftersom hindren avlägsnas. Er inneboende självupptagenhet och subjektivitet utgör de största blockeringarna för att ge och ta emot kärlek, särskilt eftersom de är dolda under ytan.

Ingen människa är någonsin fullt ut förmögen att hysa verklig kärlek och verklig objektivitet. Men det finns grader. I den grad som du observerar din bristande objektivitet, närmar du dig

objektivitet och därmed förmågan att älska. Din förmåga att älska ökar i sin tur stadigt allteftersom din villighet att älska ökar. Villigheten att älska kommer att öka proportionellt allteftersom du inte längre bävar inför avgrunden av att inte älskas i gengäld – eller lika mycket som du önskar eller lika snabbt som du skulle ha önskat. Erkänn din skräck för varje liten smärta och besvikelse. När du fokuserar din inre syn i den riktningen, kommer du säkert att se skräcken som en fullständig illusion, som en övervuxen fantasi. På grund av detta är du ovillig att älska. Din förmåga att älska minskas och paralyseras därmed ständigt.

Förmågan att ha en objektiv och obunden syn på den som du tror har nonchalerat dig, kan omöjligt förenas med den nuvarande missuppfattningen om att den masochistiska tendensen att låta andras osunda instinkt skada dig är ett bevis på din verkliga kärlek. Men för att ha en objektiv och obunden syn, måste du göra dig av med illusionen om att varje liten skymf, smärta eller besvikelse är en tragedi att skydda sig mot.

Lösningen på detta problem kräver därför att du kommer till insikt om: 1) dina känslor som fungerar som substitut och som finner tillfredsställelse genom den subtila strömmen där du tvingar andra att älska dig; 2) din subjektiva syn, dold i dina känslomässiga reaktioner, som gör dig oförmögen att ge kärlek; 3) din illusoriska värld där du är skräckslagen för att bli avvisad; 4) effekten av allt detta på din personlighet och i din omgivning.

Att fullständigt komma till insikt om dessa komponenter kräver tid, uthållighet och en mycket effektiv viljekraft att möta allting som finns inom dig, utan reservationer. Allteftersom du upplever sanningen i dessa ord, levande inom dig i en mycket högre grad än du alls kan inse nu, kommer du ofrånkomligen att gradvis förändra dessa komponenter och inställningar, sakta men säkert.

Du kommer att inse att du aldrig kan få den odelade, orimliga, ensidiga kärleken som barnet i dig begär. Men allteftersom du stadigt övertygar dig själv om att det inte är en avgrund att inte få den, kommer du att kunna ge upp begäret. Du kommer därmed att vara utan fruktan. Utan skräcken för att bli nonchalerad eller avvisad, blir du villig att älska andra, ofta genom att stilla dra dig tillbaka och helt enkelt respektera dem som människor, även om de inte behagar dig. Eftersom det inte finns någon skräck, finns det inte något behov av att vara ovillig att ge kärlek. Med denna villighet kommer din förmåga att älska att öka. Du kommer att visa urskillning i vilken slags kärlek du ger till andra och du kommer inte att störas av insikten om att inte alla människor älskar dig i den grad och på det sätt som barnet i dig skulle kräva. När vissa människor inte älskar dig, eller till och med ogillar dig, blir det inte längre en tragedi – vilket för närvarande är hur era känslor registrerar sådana händelser.

Allteftersom du därmed växer och mognar, kommer du inte att bli upprörd om du inte är älskad eller godkänd. Och eftersom det inte gör dig upprörd, kommer det inte att ta fram det värsta i dig. Du kommer att ta livets besvikelser med ett visst jämnmod. Du kommer att bli i stånd att på ett riktigt sätt, djupt inne i dina känslor, inte ytligt eller genom förespegling, hysa sympati och en objektiv, oförvrängd syn på dem som förargar dig.

I den här processen kommer du också att lära dig att utvärdera hur din kärleksförmåga kommer till uttryck. De två ytterligheterna ligger alltid nära till hands. Antingen drar du dig tillbaka helt från att tillåta dig att älska efter din yttersta förmåga eller så ger du din kärlek full kraft till dem som fortfarande kan vara rädda för den – inte för att de avvisar dig, utan för att samma process pågår även hos dem. När de är ovilliga att besvara kärleken, använder du den tvingande strömmen. När du gör det, vägrar du att se sanningen. Och när deras motvilja blir uppenbar, tar du det personligt. Du förstår det inte och vänder dig emot personen i fråga. När du lever i illusionen av att den andra avvisar dig och att detta är en tragedi, svänger du till den andra ytterligheten där du stänger ditt hjärta i rädsla för att ge kärlek på grund av smärtan som kan uppstå.

I växandets process kommer allt detta att förändras, inte bara på grund av de nämnda orsakerna, utan också för att du kommer att se, observera och urskilja. För dem som är orädda att älska och ta emot kärlek på ett moget sätt, kommer du att ha ett lager av kärlek i reserv. Dem som är ovilliga att älska för att de fortfarande lever i denna illusoriska värld, kommer du stilla att dra dig tillbaka från, utan att förlora din grundläggande respekt för den andra som ett Guds barn. Du kommer inte att förvränga hans eller hennes negativa sida på grund av din egen smärta och ilska. På sitt eget sätt är denna slags kärlek lika god och värdefull som det förra slaget. Barnet i dig känner endast till ett slag och om denna enda slags kärlek är, eller tycks vara, omöjlig, låser du ditt hjärta helt och hållet. Den mogna personen kommer att särskilja mellan många slags kärlek, då han eller hon är befriad från ”illusionens avgrund” där att inte vara älskad betyder skräck.

Detta är i stort sett den uppåtgående vägen. Det finns naturligtvis många detaljer som jag inte kan gå in på nu. De skulle bara kunna diskuteras personligen, så som de gäller för individen.

FRÅGA: Vi lär oss att varje sjukdom, eller varje symtom på en sjukdom, har sin grund i psykologiska orsaker. Hur är det möjligt att en person har ett symtom eller en sjukdom i ett visst land och blir av med det i ett annat land?

SVAR: Detta ger en mycket starkare indikation på att ursprunget är psykologiskt. Ett sådant fall kan ha olika orsaker. Det kan i ett visst land exempelvis råda vissa psykologiska omständigheter för den personen som inte finns i det andra landet. Konflikten finns naturligtvis inte i landet eller de yttre miljöerna, men dessa yttre miljöer kan föra fram den inre konflikten. Något utlöses i

psyket, helt ovetande för personens medvetna sinne. Det kan vara en association, ett känslomässigt klimat som subtilt påverkar personligheten.

Orsaken kan inte avgöras enbart av vad som utåt sett är behagligt för personen. Ja, det finns fall där yttre vedermödor blir så svåra att bära att psyket iscensätter en sjukdom som försvinner i samma stund som dessa yttre vedermödor avlägsnas. Men det fungerar ofta också åt andra hållet. När yttre förhållanden tycks vara mycket gynnsamma, uppstår en sjukdom och försvinner sedan i en annan miljö där förhållandena är mycket svårare. Detta kan bero på att det verkliga jaget mycket väl vet vad som är bra och nödvändigt för personlighetens utveckling. Är det inte ofta sant att det bara är genom vissa svårigheter som ni blir medvetna om innebörden av era inre konflikter? När svårigheterna avlägsnas, fortsätter de att slumra i det dolda och du kan inte göra något för att avlägsna kärnan. Psyket reagerar således ofta i överensstämmelse med personens bästa intresse eftersom de lätta och behagliga förhållandena ger upphov till stagnation, medan obehagliga förhållanden kan skaka hela personen ur sina gamla vanor och få honom eller henne att söka botemedlet till konflikternas ursprung.

Denna generella förklaring kommer inte att vara tillräcklig för någon som befinner sig i den här situationen. Det skulle vara nödvändigt för er att finna hur dessa fakta gäller för er personligen, med alla deras detaljer och variationer. Förstår ni detta?

FRÅGA: Jag förstår vad du menar, men jag kanske inte uttryckte mig rätt. Detta verkar inte gälla för de fall som jag känner till. En person som jag känner lider av hösnuva, exempelvis, men i samma stund som han reser till Europa är hösnuvan helt borta. I samma stund han återvänder har han hösnuva igen.

SVAR: Jag kan inte se varför mina ord inte skulle gälla i detta fall, generellt sett, men för att hjälpa honom skulle naturligtvis en personlig analys av hans omedvetna reaktioner vara nödvändig. Ingen allmängiltighet, oavsett hur sann, kan någonsin hjälpa en person individuellt. Eftersom han själv inte känner till vad hans känslor förmedlar, kan någon annan omöjligt vara i stånd att säga att något gäller eller inte gäller i hans särskilda fall. Du känner inte till vad som pågår i hans undermedvetna, vad han påminns om i Europa, vad han associerar med sin omgivning här eller andra faktorer. Men låt mig fråga detta: Råder betingelserna för hösnuvan även på de platser han reser till i Europa, samtidigt som han inte påverkas av dem? Eller skulle du säga att det bara råkar vara så att klimatförhållandena i Europa inte bidrar till hösnuva? [Ja, absolut.] Ja, om klimatförhållandena i Europa inte bidrar till hösnuva, då är det uppenbart att det inte handlar om Europa gentemot Amerika, utan om ett visst atmosfäriskt förhållande gentemot ett annat. Han kanske mycket väl kan resa till en plats i det här landet där det råder klimatförhållanden av liknande karaktär som på de platser han besöker i Europa och han skulle

även då vara fri från hösnuva. I ett sådant fall gäller den inre nyckeln inte för känslor som han upplever i Europa eller Amerika, utan snarare för de helt omedvetna associationerna som han har gentemot vissa manifestationer i naturen. Man skulle behöva analysera varför dessa naturliga förhållanden oroar honom, vad som kanske vid ett tillfälle var så smärtsamt när han först utvecklade åkomman att hans undermedvetna således ständigt påminns om det närhelst atmosfären på nytt frambringat liknande förhållanden. Möjligheterna är förstås mångfaldiga och, som jag sa, endast en personlig undersökning av psyket skulle kunna tillhandahålla svaret.

FRÅGA: Jag skulle vilja ge en kommentar till detta tillstånd. Den medicinska litteraturen refererar till fall där personer lämnade sina hem, till exempel för Arkansas eller Arizona, för att lindra hösnuva. När de kom dit, fann de faktiskt en lindring. Senare, när en viss familjemedlem skulle komma och besöka, uppkom åkomman igen.

SVAR: Precis, detta är ett bra bevis på det jag försökte förklara.

FRÅGA: Detta är kvällen före sabbaten. Det råkar också vara kvällen före Yom Kippur, som är försoningsdagen. På en sådan kväll, i antikens Nasaret, är det troligt att Jesus, som jude, skulle ha varit i synagogan och mässat högtidliga böner med sin församling. Yom Kippur betecknas även som sabbaternas sabbat. Ordet sabbat är laddat med innebörd och det förekommer ofta i Bibeln. Jesus hänvisade till det när han sa: ”Sabbaten skapades för människan.” Vad menade han? Och också, vilken betydelse har ritualer i strävan efter vägen mot Gud?

SVAR: Låt oss börja med den första frågan: ”Sabbaten är skapad för människan.” Detta kan, som nästan alla citat i Bibeln, besvaras på många nivåer. Jag skulle omöjligen kunna gå in på alla olika betydelsenivåer, men jag ska försöka kombinera dem för att ge er essensen av detta citat, så som den gäller på alla nivåer. Den yttersta nivån är uppenbar. Det betyder att människan bör ha en viss dag för att ägna tankarna åt det inre livet. Man ägnar sig således åt Gud. Denna dag bör man avstå från sina vanliga sysslor. Om man vill fokusera sin uppmärksamhet på det inre livet, kan man omöjligen göra det effektivt om man distraheras av andra saker.

Religioner har skapat en rigid regel utifrån denna kloka föreskrift och uppmaning. Med rigiditeten förloras den inre innebörden. Människor följer blint och betraktar helt enkelt sabbaten – eller söndagen – som en viss dag i veckan för att slappna av och vila på. Detta är i sin ordning och så bör det vara. Men vad är en verklig vila? Vad är den enda källan till styrka som någonsin kan komma till människan? Det är Gud. Och Gud kommer att ge dig styrka om du försöker känna dig själv för att övervinna dina svagheter, dina missuppfattningar och illusioner, dina begränsningar och din blindhet. Gud inom dig kan endast uppenbara sig genom den här vägen där man söker i sitt inre, är fullständigt ärlig mot sig själv, genom att arbeta med sin utveckling.

Detta ska inte tas bokstavligen som att det innebär att endast en viss dag bör tillskrivas strävan efter inre utveckling och andlig fullbordan. Innebörden är: En viss mängd tid bör ägnas åt det inre livet, åt reflektion och kontemplation, åt självobservation. På detta sätt, och endast så, kommer du att kunna tona in på de gudomliga krafterna som annars är bortom ditt räckhåll.

Sabbaternas sabbat betyder att det finns denna speciella dag som denna särskilda religion har utsett att göra en inventering på. Detta ska återigen inte tas bokstavligen som att betyda att det bara måste vara på en speciell dag om året. Alla ni som verkligen arbetar på denna väg, känner till att det finns vissa faser när man får en övergripande syn av var man står nu, jämfört med var man stod innan och när man i viss utsträckning också ser vad som återstår att uppnås, vilka inre problem som ännu inte har blivit lösta. Du är fortfarande låst och blockerad och även om du kanske ser vissa fasetter, saknar du fortfarande tillräcklig insikt för att förändra dessa känslor. Du vet alltså att detta är vad som återstår att göra. Man behöver vissa faser, vissa perioder på denna väg där man erhåller en övergripande syn, eller där man försöker erhålla den så gott man kan.

Dessa ursprungliga innebörder har naturligtvis i stor utsträckning gått förlorade. Men detta är den verkliga innebörden av sabbaternas sabbat. På ett sätt utgör den en ny början, som i den judiska religionen på ett lämpligt vis följer det nya året. Blev det klarare?

FRÅGA: Ja, det blev klarare. Ordet sabbat betyder för övrigt ”vila” och det betyder också ”sju”. Jag undrar om du skulle kunna knyta ihop dessa båda.

SVAR: Ni vet att Bibeln säger att den sjunde dagen är en vilodag. Ni känner också till den esoteriska, mystiska betydelsen av nummer sju. Sju är det heliga numret. Det indikerar att saker kommer till en avslutning, till en helhet. Jag säger inte till ett slut, för det finns inte något sådant; det finns alltid en ny början, en inledning. Det är som en cirkel eller ett kretslopp som sluts. När du sluter en cirkel, är detta ett tillstånd där det råder frid, vila. Varje nummer betecknar en viss aspekt av en kosmisk och även en personlig psykologisk princip. Nummer sju betecknar avslutningen på ett kretslopp. Sedan fortsätter man och påbörjar nästa kretslopp. Ni känner alla till att denna väg är som en spiral. Ni tycks gå runt i cirklar, men så småningom märker ni att det inte är så. Det liknande kretsloppet befinner sig i själva verket på en djupare eller högre nivå. ”Sju” indikerar den fas som är mest vilsam, där man i en viss utsträckning erhåller en övergripande syn. Pusslet börjar passa ihop. Du ser att vissa bitar har fallit på plats. Under en tid, i din nuvarande utvecklingsfas, får du en viss klarhet och därmed en viss frid. Detta är vilsamt, tills du kommer till nästa stadium i det stigande kretsloppet, när du kanske blir upprörd och rastlös igen, när saker tycks falla ur plats igen, ibland så mycket att du undrar om den senaste friden var en illusion. Förvirringen kommer att förse dig med en djupare insikt och frid vid nästa vilopunkt, när detta

kretslopp sluts igen, förutsatt att ditt arbete på vägen är tillräckligt vad gäller dess djup och goda vilja.

Sjudagarsveckorna passerar i er värld, den ena veckan efter den andra. De utgör endast en symbol för de små kretsloppen i de större kretsloppen. Varje kretslopps tidsanpassning och längd är i själva verket en i högsta grad individuell process. De varierar inte bara från en individ till en annan, utan de varierar även inom samma person. Ett visst kretslopp kan vara långt, ett annat kort. Det finns ingen regelbundenhet i dem. Tidsmåttet på ert jordiska plan är helt och hållet symboliskt, medan det i en verklig andlig förståelse inte kan finnas någon fasthet. Man kan inte på ett konstlat sätt forcera stadierna; de växer ur ditt arbete, dina individuella behov, dina personliga problem och egenskaper. Och de växer också fram ur dina ansträngningar på denna väg.

Vad gäller din andra fråga, angående ritualer, avser du någon särskild ritual eller ritualer generellt? [Generellt. Vilket syfte tjänar de på denna väg?]

Ritualer tjänar inte något syfte. De utgör en symbol, en påminnelse, en inbjudan, så att säga, att tänka på den inre innebörden. Försök att se bortom ritualen efter den djupare innebörden. Den är bara en vägvisare, en påminnelse. Det finns två kategorier av felaktiga mänskliga svar på ritualer. Det finns de som fortsätter att följa ritualer i en trygghetskänsla som de föreställer sig. De tror att genom att följa ritualen, följer de dess bakomliggande innebörd. Detta innebär en lättja i tanken och ett önsketänkande om att man med minimal ansträngning kan erhålla maximal effekt. Många människor tillhör denna kategori och inte endast de som tillhör ett religiöst samfund. Det finns mer subtila sätt som detta kan göras på.

Människor i den andra kategorin säger att ritualer inte har någon betydelse alls och i viss mån har de rätt. Men även de har hamnat i fel slutsats, för det faller dem inte in att det kan finnas något klokt, sant, rörligt och levande bakom ritualen. De skulle inse detta om de bara vore villiga att tänka på och överväga en sådan möjlighet. De försöker dock inte och de är således oförmögna att tänka friare och självständigare än människorna i den första kategorin. Ritualer i sig har inte något att göra med denna väg, med växande, med den frihet som ni alla ofrånkomligen kommer att uppnå förr eller senare, oavsett huruvida du nu arbetar på denna väg eller inte. Men friheten måste så småningom infinna sig, när du är redo att se att du behöver arbeta för den. Då närmar man sig friheten, men inte genom ritualer.

FRÅGA: Skulle du vilja diskutera vilken effekt vårt sinne – det vill säga våra bilder, felaktiga slutsatser, avvikelser och så vidare – har på våra fysiska kroppar, dess processer, dess utveckling, dess degeneration genom sjukdom och åldrande, och hur arbetet på denna väg kan relateras till att bevara och främja hälsan i våra kroppar. Skulle du knyta an det andliga även till detta?

SVAR: Detta är egentligen mycket enkelt. Era felaktiga slutsatser, missuppfattningar, förvrängningar, skapar en inre illusorisk värld. De skapar rädsla och spänningar. Detta måste försvaga er först i era känslor, sedan, när ett felaktigt tillstånd kvarstår tillräckligt länge och starkt, så småningom också i er kropp. Inre misstag får er att vara rädda för livet och därför, ofta omedvetet, att önska er döden i olika grad. Den omedvetna önskan om sjukdom är en grad av död. Svagheten som resulterar från spänning och rädsla, skapar indirekt en försvagning av den fysiska kroppen och direkt en omedveten önskan om sjukdom och död.

När känslorna läker, integreras de med tankeprocessen i stället för att utgöra två separata fasetter. Detta ger styrka, förutsatt att de båda samordnas i sanning. Personligheten lever därmed i en orädd värld. Illusionerna, som är osanna, ger i slutänden alltid upphov till rädsla och att man drar sig tillbaka från livet. När illusionerna är borta, blir viljan att leva, att vara frisk, allt starkare, eftersom den inte undergrävs av de omedvetna motsatta begären.

När det gäller den andra delen av din fråga, så finns det egentligen ingen skiljelinje mellan människans andliga och psykologiska natur. De skiljer sig endast i grader. Det är en illusion att dessa två fasetter av personligheten skiljer sig från varandra. Jag ska berätta varför ni är vilseledda på detta sätt. Enligt den förvrängda gudsbilden känner människor att Gud kräver att de ska vara olyckliga, att de ska försaka njutning och glädje, att de ska göra något som går emot deras innersta jag. Detta är så ofta roten till människors motstånd mot religionen. Psykologin å andra sidan, lär ut det motsatta. När en psykologisk förståelse tillämpas och införlivas på ett adekvat sätt, blir man en lyckligare person, men absolut inte för att man blir en mer självisk person. Många religiösa tillämpningar kommer emellertid inte att göra er lyckligare. Det är därför som ni tror att det finns en sådan skillnad mellan dem.

Den gudomliga sanningen är i verkligheten – jag har sagt det så ofta och jag säger det igen – att du endast kan vara andlig och finna Gud inom dig om du är lycklig. Men lycka på bekostnad av själviskhet är inte lösningen. Målet är att bli osjälvisk utifrån övertygelsen om att detta är vad ditt verkliga jag vill och inte för att du borde, att det förväntas av dig. En sann lycka kan därför endast komma till stånd genom att man löser sina inre konflikter.

FRÅGA: När man väl har lärt sig något, som alfabetet, behöver man aldrig gå tillbaka och lära sig det igen. Men med denna väg verkar det som att man ständigt faller tillbaka. Hur är detta möjligt, efter ett visst mått av framgång på denna väg? Att falla tillbaka i de dumma och små förargelserna. Detta tycks för mig vara som alfabetet.

SVAR: Det är inte riktigt att falla tillbaka, mina vänner. Det betyder bara att du trodde att du hade lärt dig hela detta särskilda alfabet, medan du i verkligheten endast lärde dig en del av det. Innan du till fullo kan avlägsna vissa barnsliga känslor, behöver du ha en avsevärd mängd insikter, eftersom ingen inre avvikelser är separerad från andra inre konflikter. De är alla förbundna. Så länge denna övergripande insikt inte finns i ditt medvetande, fortsätter resterna av de gamla reaktionerna att pyra och ge sig till känna när du provoceras.

En inre förändring tar mycket lång tid, detta vet ni alla. Detta bör aldrig göra er nedslagna. Du behöver samla de små fragmenten av information om dig själv, bit för bit, medan du fortsätter att observera dina felaktiga reaktioner. Denna ständiga process, om den utförs utan otålighet och ilska på dig själv, samtidigt som du förstår dig själv bättre med varje synbarligt återfall, kommer att vara det bästa sättet att uppnå den inre förändringen. Ni måste förstå att den här förändringen inte kan ske så snabbt eftersom era felaktiga reaktioner under alltför lång tid har varit vana vid att fungera på fel sätt. Era personliga sårbarheter är alltför väl inkörda i den gamla kanalen. Det tar därför tid och varje till synes återfall bör tjäna som ett medel för att lära sig och förstå mer om sig själv. Det blir därmed det bästa medlet för det växande du önskar.

FRÅGA: När det finns så många saker som vi alla vill fråga, varför finns de en sådan vanda att ställa frågor?

SVAR: Den här frågan kan tyckas lustig för er, mina vänner, och samtidigt berör den ett mycket grundläggande problem som jag har nämnt så ofta att det skulle kunna göra er uttråkade att göra det igen. Det har att göra med den mänskliga motviljan och rädslan för att avslöja det bästa inom sig. Ni är oroliga för att andra kanske ler åt er, att andra tycker att man är otillräcklig. Eller din fråga kanske kan avslöja en grundläggande uppriktighet, en rörande ödmjukhet, en önskan om det bästa i livet och i dig själv. Eller den kanske kan avslöja ett problem och därigenom avslöja dig som en bekymrad, sökande människan, sårbar och förvirrad som alla människor är. Detta är i själva verket intagande, men i sin förvrängning skäms människor lika mycket över denna intagande och rörande kamp inom sig som de skäms över sina brister – och ofta ännu mer. Precis som ni skäms över att visa kärlek eller hängivenhet, känner ni er tryggare i att vara – eller åtminstone framstå som – överlägsna, osårbara.

Många av mina vänner har övervunnit och många andra kanske ger uttryck för den här universella mänskliga reaktionen på olika sätt. Men de av er som fortfarande känner den här blygheten, ifrågasätt er själva uppriktigt och så ärligt ni kan. Om sådana känslor sjuder på ytan, försök att översätta dem vad gäller deras innebörd, och ni kommer att se att de mer eller mindre är vad jag säger.

FRÅGA: I den förra sessionen sa du: ”Du kommer inte längre att känna det som en orättvisa att outvecklade, själviska människor verkar ha ett enkelt liv. Du kommer att förstå att de går igenom en period med gynnsamma yttre manifestationer.” Men enligt din undervisning måste även den goda yttre manifestationen vara en produkt av det inre tillståndet, något som personen själv måste ha frambringat. Om man nu noterar att vissa mycket själviska och utvecklade personer är älskade och lever i behagliga miljöer, skulle detta innebära att de inom vissa områden har befriat sig själva?

SVAR: För det första, oavsett hur utvecklad och självisk en person kan tyckas vara, eller till och med faktiskt är, måste även han ha tillgångar i sin personlighet. Annars skulle han inte vara redo för att inkarnera. Just för att han är en yngre själ, förväntas mindre från honom – av hans egen ande eller eget verkliga jag – och dessa tillgångar väger på så sätt mer än samma tillgångar hos en person som det kan förväntas mer av. En mer utvecklad persons skyldigheter räknas samtidigt mer än en yngre själs skyldigheter. Både de gynnsamma och ogynnsamma periodernas längd och kvalitet avgörs av vad som maximalt kan förväntas i enlighet med den övergripande utvecklingen. Det är därför som Bibeln säger att ingen människa någonsin kan döma någon annan.

Det är dessutom en mänsklig illusion att tro att en annan person är så lycklig bara för att det råder vissa gynnsamma betingelser. Det kan finnas en tillfällig tillfredsställelse, men inte den verkliga lyckan som inte längre är rädd för livet. Detta är en stor skillnad. Hos den slags person som du beskriver är beroendet av andra och av livets upp- och nedgångar fortfarande mycket starkt och detta ger inte någon grund för lycka. Detta berör dock inte det faktum att de kan uppleva vissa perioder då livet utåt sett är lättare.

En aspekt av omognad och separation är att människor alltid tror att den andra människans lycka är större än ens egen, medan ens egen olycka är större än de andras.

Låt mina ord återigen vara ett material för ert fortsatta inre sökande. Och med de orden drar jag mig nu tillbaka och lämnar er med välsignelser, med gudomlig kärlek till var och en av er. Må denna välsignelse och denna kärlek stärka er för att möta livet så fullt ni kan, det goda och det dåliga, utan att dra er tillbaka, utan rädsla. För livet kan aldrig skada er. Frid för er alla, var i Gud!

Redigerat av Judith och John Saly, 1996.

Översatt från engelskan av Magdalena Rosell, språkgranskat av Clifford Weinmann, 2024.

För mer information om hur du kan finna och delta i Pathwork-aktiviteter över hela världen, besök www.pathwork.org

Följande tillkännagivanden är avsedda som en vägledning kring användningen av namnet Pathwork® och detta föredragsmaterial.

Varumärke

Pathwork® är ett USA-registrerat varumärke som ägs av The International Pathwork Foundation (här kallad stiftelsen Pathwork) och som inte får användas utan uttryckligt skriftligt tillstånd från denna stiftelse. Stiftelsen kan dock efter eget gottfinnande tillåta att andra organisationer eller personer, såsom exempelvis filialer och avdelningar, får använda varumärket Pathwork®.

Upphovsrätt

Upphovsrätten till Pathwork Guide-materialet tillhör med ensamrätt stiftelsen Pathwork. Detta föredrag kan reproduceras i enlighet med stiftelsens varumärkes- och upphovsrättspolicy, men texten får inte ändras eller förkortas på något sätt. Inte heller får upphovsrättsmärket, varumärket eller eventuella andra tillkännagivanden tas bort. De som tar del av materialet får endast debiteras kostnaden för reproduktion och distribution.

Varje person eller organisation som använder stiftelsen Pathworks varumärke eller upphovsrättsskyddade material anses ha gått med på att följa stiftelsens varumärkes- och upphovsrättspolicy. Önskar du mer information om eller en kopia av denna policy, kontakta stiftelsen.

2024-05-19